

HỒI THỨ NĂM MƯƠI BỐN BI KỊCH

Thích Đình Nhận kinh hãi hỏi :

- Thưa bá phụ, Bác có biết Bác bị bắt sống mang đi đến đâu không?

- Ta không biết...đấy là địa phương chi cả !

Liên đó, Thích Đình Nhận bèn đem việc mình mở cuộc họp mặt tại Ngũ Hâu Miếu và Ngân Diện Hội đã mang ông ta đến nơi ấy, nói một lượt cho Thích Nhạc Dương nghe.

Nghe qua, Thích Nhạc Dương không khỏi kinh hoàng nói :

- Nếu thế, Giang Tiểu Phân cũng là người của Ngân Diện Hội rồi?

Thích Đình Nhận không trả lời, nhưng chàng có thể phán đoán một cách không khó khăn là Giang Tiểu Phân chắc chắn chính là Ngân Cung Cung Chủ. Đồng thời, cũng chính là nhân vật đầu xỏ đang thao túng Ngân Diện Hội.

Mọi sự diễn biến ấy, không thể không làm cho Thích Đình Nhận phải kinh hoàng. Vì Ngân Cung Cung Chủ quả thực là Giang Tiểu Phân người dì ruột của chàng chăng?

Nhưng, qua mọi việc đã chứng tỏ, thì Giang Tiểu Phân rất có thể đúng là Ngân Cung Cung Chủ.

Nghĩ đến đây, Thích Đình Nhận lại không khỏi kinh hoàng, vì Hứa Trân rất có thể là con gái của Giang Tiểu Phân?

Đấy cũng lại là một vấn đề đáng ngờ lắm.

Như vậy, còn một người con gái song thai của bà ta nữa hiện ở đâu?

Thích Đình Nhận nghĩ đến đó, thì buột miệng cất giọng kinh hoàng nói :

- Người thứ hai chắc chắn là Từ Cần rồi !

Thích Nhạc Dương nghe vậy không khỏi ngạc nhiên hỏi :

- Cháu bảo sao?

- Ô...Không...cháu không nói chi cả...

Chàng ngừng lại trong giây lát, rồi nói :

- Thưa Bác, Bác có trông thấy cặp chị em song thái ấy chưa?

Thích Nhạc Dương lắc đầu :

- Chưa !

Thích Đình Nhận nói :

- Như vậy là đúng rồi !

- Cái chi đúng rồi?

Thích Đình Nhận không trả lời ngay.

Chàng phán đoán việc này rất có thể là đúng như vậy. Vì hai tư “Từ” và “Hứa” có một âm thanh giống nhau, hơn nữa hai cô lại giống hệt như hai giọt nước. Bởi thế, rất có thể đây là một cặp chị em sanh đôi. Đồng thời, cũng rất có thể là con gái của Bác ruột chàng và Giang Tiểu Phân.

Nghĩ đến đây, Thích Đình Nhận lại băn khoăn không thể tự tìm được câu giải đáp. Vì nếu Từ Cần là con gái của Giang Tiểu Phân, thì tại sao nàng lại không ở chung với Hứa Trân?

Thích Nhạc Dương khẽ cười :

- Thích Đình Nhận...
- Bá phụ muốn nói chi?

Thích Đình Nhận đưa mắt nhìn qua, thấy Bác của mình lại tuôn rơi đôi dòng lệ, nên trong lòng hết sức đau xót.

Thích Đình Nhận buồn bã nói :

- Ta không có điểm nào sai với Giang Tiểu Phân. Vỡ bi kịch ấy hoàn toàn xây dựng trên một sự hiểu lầm. Ta vì một ý nghĩ không chín chắn mà đưa đến sự ân hận ấy. Bởi thế, dù ta có chết dưới tay của Giang Tiểu Phân, ta cũng mát lòng, vì như vậy mới hả dạ người yêu. Thích Đình Nhận, trước khi ta chết, ta muốn nhờ cháu giúp ta một việc...

- Thừa bá phụ, việc chi Bác cứ nói !

Thích Nhạc Dương cố dằn nén sự xúc động trong lòng, nói :

- Tuy ta không tròn nhiệm vụ đối với chị em song thai ấy, nhưng lúc nào ta cũng yêu thương chúng, nhớ mong chúng. Ta xấu hổ không tròn trách nhiệm của người cha. Song, đó là ý trời vậy...!

- Phải đấy chính là ý trời.

- Cháu có thể...sau khi ta chết rồi, đi tìm gặp hai chị em chúng nó, nói lại cho chúng biết là ta đã chết hay không?

- Cháu rất sẵn sàng, thưa Bác !

- Nếu giờ phút này, mà hai chị em nó có mặt bên cạnh ta thì hay biết bao?

Thích Đình Nhận bỗng có một ý nghĩ sôi động trong lòng. Chàng cần phải giúp cho người Bác đáng thương của mình được thấy mặt hai người con gái trước khi nhắm mắt. chàng phải tìm cho kỳ được Hứa Trân và Từ Cần đến đây.

Đây là nguyện vọng của chàng, mà cũng là ước mong của người Bác chàng. Chàng sẵn sàng lấy ba mươi năm sinh mạng của mình để đánh đổi với ba ngày sinh mạng của Bác mình.

Bởi thế, chàng nghiêng chắc đôi hàm răng, nói :

- Thừa Bác, cháu không thể để cho Bác chết đi...hay ít nhất, trước khi Bác chết, cháu cũng giúp cho Bác nhìn thấy tận mặt hai người con.

- Đó là một việc không thể nào làm được !

- Không, thưa Bác, cháu nhất định phải làm cho kỳ được !

Nói dứt lời, chàng đưa mắt nhìn U Minh Quỷ Nữ một lượt, rồi bước thẳng ra khỏi phòng. U Minh Quỷ Nữ như cũng lĩnh hội được ý chàng, nên bước theo ra ngay.

Thích Đình Nhạn nói :

- Cô nương đã có thể cứu bá phụ tôi tỉnh lại, vậy thực sự không có cách nào giúp cho ông ta sống thêm ít hôm nữa hay sao?

- Không thể làm được việc ấy. Nếu chẳng phải thế, thì tôi đâu lại không nghĩ đến việc cứu ông ấy?

- Thực sự không còn môn thuốc chi để cứu chữa nữa hay sao?

- Đúng thế !

- Nếu tôi truyền cho bá phụ tôi một số sinh lực tương đương với hai mươi hoặc ba mươi năm trong đời sống con người, thì có thể giúp cho ông ấy sống thêm được ít hôm nữa chăng?

- Có thể được !

- Thực...đấy à?

- Chỉ cần anh truyền cho ông ấy một số sinh lực tương đương mười năm thôi, thì ông ấy ít nhất cũng có thể sống thêm được mười hôm nữa. Tuy nhiên, ngoài việc ấy ra, còn cần có một món vật hết sức quý báu trong võ lâm.

- Cô cứ nói...

- Đấy là thứ Hà Thủ Ô sống một nghìn năm, hoặc thứ Tuyết Sâm sống được một vạn năm. Nếu được một trong hai thứ ấy để giúp máu huyết trong người ông ấy tuần hoàn đều đặn, thì việc kéo dài thêm sinh mạng cho ông ấy mười hôm nữa chẳng có chi là khó khăn cả.

Thích Đình Nhạn nói :

- Hai vật ấy phải tìm ở đâu?

- Chính vì chỗ đó, mà dù cho anh có truyền sang ông ấy mười năm sinh lực, cũng chưa chắc có kết quả tốt !

Thích Đình Nhạn buột miệng nói :

- Mà có rồi !

- Cái chi có rồi?

- Tôi nhớ ra có người giữ vật ấy...nhưng chẳng rõ đã dùng hết hay chưa?

- Ai thế?

- Đó là vợ của Hồ Tịnh. Trước đây cô ấy đã lấy được một cây Hà Thủ Ô thứ sống một nghìn năm ở tại Thiết Kỳ Bang. Vậy, nếu cô ấy còn thừa thì đâu sẽ xong vào đấy cả.

U Minh Quỷ Nữ nói :

- Như vậy là có thể còn...

- Cô có gặp anh ấy không?

- Hồ Tịnh đi chung với anh, thì tôi đâu lại không gặp? Nhưng sở dĩ tôi nói anh ấy có thể còn giữ là vì thứ Hà Thủ Ô ấy rất quý báu, chỉ dùng vào một miếng nhỏ thì dù trọng thương cũng sẽ hết ngay. Như vậy, chắc chắn anh ấy không dùng hết cả một cây Hà Thủ Ô đâu !

Thích Đình Nhạn nói :

- Nếu thế, cô đi tìm giúp anh ấy để xin vật đó về được không?

- Dù anh ấy có giữ trong người, nhưng không rõ bằng lòng trao cho tôi chăng?

- Vậy cô hãy dẫn cả anh ấy đến đây được rồi !

U Minh Quỷ Nữ gật đầu :

- Được ! Thế tôi ra đi ngay bây giờ !

Nói đoạn, nàng bỏ đi thẳng ra cửa.

Thích Đình Nhạn trở vào phòng, thấy Thích Nhạc Dương đã bắt đầu hôn mê trở lại, ông ta nói lập bập với chàng :

- Đình Nhạn...ta nguy mất rồi... Vậy, việc của ta....nhờ cháu...

- Không, bá phụ, cháu nhất định giúp cho bá phụ sống...

Nói dứt lời, chàng liền thò tay ra đề lên hai huyệt Mạn Môn và Thiên Linh. Chàng nhất định truyền chân lực cho Thích Nhạc Dương, để giúp ông ta sống thêm mười hôm nữa.

Thích Nhạc Dương như chợt hiểu ra, kinh hãi nói :

- Đình Nhạn, cháu...

- Không cần phải nói chi cả, thưa Bác !

Thích Nhạc Dương nhắm nghiền đôi mắt, hai hạt lệ to từ từ trào ra. Ông có vẻ như cảm kích và cũng có vẻ như hối hận.

Vào buổi tối hôm ấy, U Minh Quỷ Nữ quả nhiên đã tìm gặp được số người của Thiên Âm Lão Nhân, trong đó có Hồ Tịnh.

Trong người Hồ Tịnh còn giữ một số Hà Thủ Ô, nên liền xắt bốn năm lát bỏ vào miệng Thích Nhạc Dương, cho ông uống vào.

Loại Thiên Niên Hà Thủ Ô chẳng khác nào một thứ thuốc tiên, nếu chẳng phải Thích Nhạc Dương bị trúng một thủ pháp đặc biệt, thì với bấy nhiêu đó cũng đủ cải tử hoàn sinh cho ông rồi.

Thích Đình Nhạn bước ra khỏi phòng, đi thẳng vào đại sảnh, thì Thiên Âm Lão Nhân và Phong Trần Cuồng Khách hỏi :

- Thế nào?

- Xem ra sống thêm mười hôm nữa, chắc không có việc chi đáng ngại !

Chàng đưa mắt nhìn về phía Hồ Tịnh, nói :

- Đối với cái ơn của Hồ huynh, Thích Đình Nhạn tôi thực không biết nói sao cho

vừa!

Hồ Tịnh chỉ gượng cười, nhưng không nói chi cả. Thiên Âm Lão Nhân hỏi :

- Chẳng hay Thích thiếu hiệp định đi đến đâu?

- Tôi định đi tìm Ngân Cung Cung Chủ !

Thiên Âm Lão Nhân nói :

- Thiếu hiệp đi tìm Ngân Cung Cung Chủ thì có khác nào nạp mạng cho kẻ địch?

- Đúng thế, nhưng tôi cần phải đi xem cho biết Ngân Cung Cung Chủ có phải là Giang Tiểu Phân không? Đồng thời, trong vòng mười hôm, tôi phải tìm cho được Hứa Trân và Từ Cần về đây !

- Để làm gì?

Thích Đình Nhạn đem mọi việc nói thẳng ra cho mọi người nghe qua, rồi lại tiếp:

- Tôi vốn có ý định đi đến Đào Hoa Đảo để bắt sống Bắc Cực Hồ Tiên trở về, nhưng nay vì cần phải thỏa mãn nguyện vọng của Bắc tôn trước khi từ trần, nên dù tôi có phải chết đi nữa, vẫn phải đi đến Ngân Cung một chuyến trước.

- Nếu thế, tôi sẽ cùng đi với thiếu hiệp vậy !

Thích Đình Nhạn lắc đầu :

- Không cần, vì lần này tôi đến Ngân Cung chẳng phải là có ý định đánh nhau với họ.

Chàng ngừng câu nói lại trong giây lát, đưa mắt nhìn Thiên Âm Lão Nhân nói :

- Lão tiên bối, tôi có việc này muốn nhờ ông !

- Việc chi thế?

Thích Đình Nhạn lấy lá Soái kỳ và quân cờ mang chữ Soái ra trao cho Thiên Âm Lão Nhân nói :

- Hai vật này là tín vật của vị Chương môn phái Hồng Kỳ. Vậy nhờ ông hãy cất giữ cho. Nếu chuyến đi này tôi có gặp chuyện chi bất trắc, thì lần hợp mặt vào tháng sau tại Ngũ Hâu Miếu, ông trao hộ tất cả lại cho Thất Hải Thần Long!

Thiên Âm Lão Nhân nghe qua lời nói gần như là lời trời của Thích Đình Nhạn thì trong lòng không khỏi ớn lạnh, đáp :

- Lão phu sẽ lo việc này cho, thiếu hiệp cứ yên lòng !

Thích Đình Nhạn gật đầu một cái trịnh trọng, rồi nói tiếp :

- Trong vòng ba hôm, nếu tôi không trở về, là tôi đã gặp chuyện không may rồi !

Chàng đưa mắt nhìn Hồ Tịnh, rồi lại nói :

- Hồ huynh, Thích Đình Nhạn tôi thực hổ thẹn đối với anh. Song, giờ đây tôi cũng không cần phải nói chi nhiều, nếu vạn nhất tôi không thể cứu được Hứa Trân, thì nhất định cũng phải tìm cho kỳ được Từ Cần trở về đây. Vì chẳng phải anh đã nói hai cô ấy rất có thể là một đôi chị em song sinh kia sao?

- Đúng như thế !

Thích Đình Nhận nói :

- Vâng, xin ba vị hãy ở đây chờ tôi trong ba hôm, giờ thì tôi xin cáo lui !

Nói dứt lời, chàng bước thẳng ra khỏi đại sảnh.

U Minh Quỷ Nữ nói :

- Tôi sẽ đưa anh ra !

Liên đó, U Minh Quỷ Nữ bèn dẫn đường đưa Thích Đình Nhận đi ra khỏi gian nhà ngầm dưới đất của nàng. Hai người cùng bước theo một con đường hẹp, rồi lại đi lên những bậc đá. Không mấy chốc, Thích Đình Nhận đã thấy trước mặt sáng sủa. Chàng ngược mặt nhìn lên, thấy nơi đó là một ngôi miếu Diêm Vương.

Ngôi miếu ấy đã xiêu đổ, tượng Diêm Vương y phục đã rách nát. Con đường bí mật ấy trở lên ngay dưới bàn thờ. Chỉ cần dời một phiến đá to là có thể thấy được miệng hang.

Thích Đình Nhận và U Minh Quỷ Nữ sau khi bước ra khỏi miếu Diêm Vương, chàng nhận thấy rằng nơi đó là một cánh rừng cách Vạn Tinh Cổ Mộ không xa.

U Minh Quỷ Nữ bỗng nói :

- Anh định đi thực hay sao?

Thích Đình Nhận không khỏi giật mình. Chàng quay đầu lại nhìn U Minh Quỷ Nữ, trông thấy nàng có vẻ buồn bã u sầu, thì lòng chàng cũng không khỏi bùi ngùi cảm động. Chàng gật đầu :

- Phải, tôi phải đi, vậy cô hãy trở về đi thôi !

U Minh Quỷ Nữ gượng cười nói :

- Dù cho đưa anh đi nghìn dặm rồi cũng không tránh khỏi phải chia tay. Nhưng tôi tiếp tục đưa anh thêm một quãng đường nữa. Chuyến đi này anh có phải...ôi !

- Nhưng chắc rằng tôi sẽ trở về !

- Phải, tôi chỉ mong được thế !

Nàng mỉm cười, nụ cười của nàng hết sức héo hắt, tựa hồ như qua sự biệt ly này thì giữa hai người sẽ không còn có cơ hội nào gặp mặt nhau nữa.

Hai người cùng bước đi chậm chậm...

Cả hai đều quý báu giờ phút ngắn ngủi này. Vì họ đều biết về sau có còn gặp mặt nhau được nữa hay không?

Sau khi ra khỏi cánh rừng, Thích Đình Nhận buồn bã nói :

- Thôi cô hãy trở lại đi !

U Minh Quỷ Nữ cũng u sầu nói :

- Thôi, anh hãy thận trọng trong mọi việc... Nếu anh có gặp một chuyện bất trắc gì, thì suốt đời tôi lúc nào cũng sẽ nhớ đến anh mãi mãi !

Nói dứt lời, nàng liền quay người lưng thừng bước đi.

Thích Đình Nhận nhìn theo bóng nàng, ngẫm nghĩ lại lời nói của nàng, chàng cảm động đến suýt nữa rơi lệ.

Chàng lẩm bẩm :

- Tôi cũng không khi nào quên được cô....!

Liên đó, chàng vọt người bay lên, lướt thẳng đi...

Chẳng mấy chốc, chàng lại đến giữa bãi tha ma ấy. Chàng nhắm ngay ngôi mộ to lớn lao người thẳng tới.

Bỗng nhiên, có một giọng lạnh lùng quát :

- Hãy đứng yên lại !

Thích Đình Nhận nghe thế không khỏi giật mình. Chàng dừng chân đứng yên và đưa mắt nhìn, thấy một người mang mặt nạ bạc, đang đứng sững sau lưng mình.

Khi người mang mặt nạ bạc ấy nhận ra Thích Đình Nhận, thì không khỏi giật mình, liền cất giọng lạnh lùng :

- Không ngờ lại chính là ngươi !

Thích Đình Nhận lạnh lùng quát :

- Đúng thế, chính là ta đây !

- Chẳng hay ông bạn đến đây có việc gì?

- Ta đến để tìm Ngân Cung Cung Chủ !

- E rằng ngươi không thể làm được việc đó !

Thích Đình Nhận găm to :

- Mau đi vào trong đó báo cho Ngân Cung Cung Chủ biết, bảo là có Thích Đình Nhận viếng. Lần này ta không muốn giết người, bằng không thì ngươi chớ mong thoát khỏi tay ta !

Sắc mặt của Thích Đình Nhận hiện đây sát khí. Người mang mặt nạ bạc ấy vội vàng thối lui một bước. Thái độ của Thích Đình Nhận quả khiến cho mọi người không ngờ được.

Thích Đình Nhận quát :

- Sao không chịu đi báo, bộ ngươi cho rằng Thích Đình Nhận ta không dám xông thẳng vào trong đó hay sao?

Người mang mặt nạ bạc ấy không trả lời chi cả, hần bước tới ấn vào con ốc sên sắt, cánh cửa bí mật mở toang ra, rồi lao thẳng vào trong đó !

Thích Đình Nhận đứng yên trước ngôi mộ, trong lòng không ngớt nghĩ ngợi miên man. Bỗng nhiên có một giọng lạnh lùng truyền đến :

- Thích Đình Nhận, ngươi thực sự muốn vào trong đó để tìm lấy cái chết hay sao?

Thích Đình Nhận giật mình, đưa mắt ngó theo hướng có tiếng nói, thì trông thấy chiếc Huyết Kiệu đã đứng yên cách lưng chàng độ ba trượng từ lúc nào. Chàng không

khỏi bắt rùng mình, vì chàng trông thấy cô gái áo xanh tức A Mẫn cũng đang đứng trước chiếc Huyết Kiệu.

Vietkiem.com